

der kan skabes flertal for det, så må vi jo så støtte den del af det.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Problemstillingen, jeg forsøgte at rejse, var, om kommunerne bør prioritere. Der står ingen steder i loven, at de skal prioritere, kan man selvfølgelig godt hævde, men dermed være vel ikke sagt, at de ikke bør prioritere. Det er vel det, vi efterlyser tit og ofte her fra Folketingets side, ligesom vi efterlyser det hos hinanden, når vi diskuterer lovforslag, og sådan som jeg indtil nu har forstået Fremskridtspartiets ordfører, har han ikke afvist, at det faktisk er en forpligtelse, kommunerne har, og som de bør leve op til, og som vi ikke skal lette dem for.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Nej, jeg vil i hvert fald fastholde, at kommunerne ikke er forpligtede til at give hoftebeskyttere. Det fremgår ingen steder af lovgivningen, og det fremgår heller ingen steder af lovgivningen, at kommunerne er forpligtede i retning af at give tilskud til forebyggelse i stedet for til helbredelse. Det fremgår heller ingen steder af lovgivningen.

Men det, vi kan diskutere, og hvor jeg også kan være lidt usikker, er, hvilke mekanismer i lovgivningen der blokerer for, at kommunerne kan give tilskud til hoftebeskyttere. Hvis resultatet af debatten i dag bliver, at vi kan finde den blokering og fjerne den blokering, må jeg sige, at det vil vi stille os tilfredse med i første omgang.

Annie Lunde Hansen (CD):

Nu var fru Grete Schødts heroppe og tale meget hånligt om disse beskyttere. Jeg synes, det kunne være en vigtig ting, hvis man prøvede at sætte sig ind i det her og se, om der virkelig kunne spares penge.

Der var nogle, der sagde før, at CD ikke ville være med til at spare penge, og så vil jeg da godt sige til fru Schødts: Disse beskyttere kunne vel laves efter mål? Det kunne fabrikanterne vel nok finde ud af? Der er vel ikke nogen, der siger, at jeg skal gå ned i et par hoftebeskyttere i størrelse 38, når jeg bruger flere numre større? Så ufleksible er de danske fabrikanter vel ikke, når det er noget, der skal bruges til at forebygge hos de mennesker, der har brug for det. Jeg kan da sige så meget, at jeg kender brugere af støt-

testrømper, og de får da heller ikke alle sammen udleveret ens størrelse. De får taget mål, så de får den størrelse, de skal bruge.

Så vil jeg godt sige, at jeg ligesom hr. Tom Behnke synes, vi skal prøve at finde ud af noget, for jeg tror, der kan spares mange penge, uanset om det så bliver i den ene kasse eller den anden kasse. Det bliver dog til gavn for den samlede finanslov.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (for forslaget til folketingsbeslutnings vedkommende anden (sidste)) behandling.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget og forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 119:

Forslag til folketingsbeslutning om mere og bedre hjemmehjælp.

Af Jette Gottlieb (EL) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 13/4 99).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Vi har her at gøre med et beslutningsforslag, der på tre punkter kommer med forslag til, hvordan man kan forbedre hjemmehjælpen.

Jeg vil lige sige til indledning, at man må ikke lade sig forlede til at tro, at den megen debat, der har været om hjemmehjælpen, er et udtryk for, at hjemmehjælpen generelt fungerer dårligt i kommunerne, for det gør den ikke. Men der har været et vist antal kommuner, der har lavet nogle meget dramatiske nedskæringer i hjemmehjælpen, og vi er nu begyndt at få nogle afgørelser, både i Tilsynsrådet og i Det Sociale Nævn. Heraf fremgår det, at de nedskæringer ikke har været i overensstemmelse med loven, og det er nu også ved at blive lavet om igen, så

borgerne i de kommuner er begyndt at få deres hjemmehjælp tilbage. Det billede, der har været tegnet på baggrund af forholdene i nogle enkelte kommuner, gælder altså ikke for kommunerne generelt.

Men det er rigtigt, at der stadig er meget at gøre for at få hjemmehjælpen til at fungere bedre; end den gør i dag, og her er regeringen faktisk godt på vej på to af de punkter, som er nævnt i beslutningsforslaget. Det ene drejer sig om en bedre styring eller en bedre udnyttelse af ressourcerne i hjemmehjælpen, og her er der faktisk gjort meget. Vi har her i Folketingssalen ved lov indført kravet om kvalitetsstandarder, altså at kommunerne skal beskrive, hvilken kvalitet servicen har i den pågældende kommune for at synliggøre over for borgerne, hvad de kan forvente.

Vi har sat 225 mio. kr. af til bedre kvalitet og styring, og en stor del af de midler er efterhånden delt ud til kommunerne netop med henblik på at bruge de penge, der er inden for området, bedre. Vi har samarbejdet med en række kommuner om et bedre styringskoncept, også med det formål at bruge pengene bedre til fordel for borgerne, så der kommer flere hjemmehjælpstimer ud af pengene og hjemmehjælpen bliver mere ensartet, end den er i dag – altså at borgerne får samme hjælp, når de har samme behov.

Når det gælder det andet punkt i forslaget om at sikre en udvidet uddannelsesindsats, er det jo noget, der ligger i Undervisningsministeriet. Man kan sige, at de social- og sundhedsuddannelser, vi har i dag, er skræddersyede til at sikre en overensstemmelse mellem behovet i kommunerne og oprettelse af det nødvendige antal uddannelsespladser. Der har været et efterslæb, når det gælder kommunernes praktikpladser, og det hænger sammen med, at man ikke har taget højde for, at en gennemført hjemmehjælperuddannelse samtidig er springbræt til en række andre uddannelser, og at det derfor er sådan, at hvis man skal bruge fire hjemmehjælpere i en kommune, skal man faktisk ud danne 10. Den tankegang har det taget tid at få rodfæstet i kommunerne, men det er ved at ske nu.

Det problem, vi i virkeligheden får i de kommende år, er rekrutteringen til hjemmehjælpen: at sørge for, at unge mennesker og mennesker i det hele taget bliver interesserede i at arbejde inden for hjemmehjælpen, og at gøre det til et ordentligt, attraktivt arbejde, hvor man kan lide

at være. Det er noget, som også kommunerne arbejder på, og det er tiltrængt, at der bliver gjort noget.

Endelig drejer det sidste punkt sig om at give et særligt tilskud til at ansætte flere hjemmehjælpere. Det er jeg uenig i, for jeg mener, det er forkert at lave alle den slags særordninger og støtteordninger. Det må være sådan, at man laver økonomiske aftaler med kommunerne i kraft af det udvidede totalbalanceprincip, også kaldet DUT, hvor det aftales, hvad kommunerne skal have for at løse den opgave, de er pålagt ved lov, og der i øvrigt kan laves en regulering en gang om året, når der er økonomiske forhandlinger med regeringen. Den økonomi, der skal være i hjemmehjælpen, skal aftales på den måde.

Jeg kan altså ikke støtte forslaget. Jeg mener, vi er godt på vej på to af punkterne, og at vi for så vidt også er på vej med tilskuddene i den forstand, at vi løser problemet på en anden måde end beskrevet her.

Grete Schødt (S):

Enhedslisten ønsker med dette beslutningsforslag at pålægge regeringen at fremsætte lovforslag om tilskud til de kommuner, der udvider hjemmehjælpen. Tilskuddet skal gives til hver enkelt person, der ansættes i hjemmehjælpen på normale løn- og arbejdsvilkår, og beregnes ud fra den besparelse, staten opnår, når en arbejdsløs kommer i arbejde.

Det lyder umiddelbart sympatisk, og man kan næsten falde for forslaget. Men jeg er nu af den opfattelse, at den slags ting er bedre egnet til at indgå i forhandlingerne mellem kommunerne og regeringen, når der en gang om året indgås økonomiske aftaler. Jeg mener faktisk ikke, lovgivning er egnet her.

I Socialdemokratiet er vi af den opfattelse, at lovgivningen på ældreområdet faktisk er god nok. Med vedtagelsen af loven om kvalitetsstandarder, hvor kommunerne skal fastlægge deres serviceniveau én gang om året og samtidig tage stilling til, hvilke serviceydelser der kan tilbydes, mener jeg faktisk, vi har et godt værktøj, og som socialministeren også nævnte, har vi taget det initiativ at give kommunerne mulighed for at styre og tilrettelægge anderledes. De kan endda søge om midler til at afhjælpe de gener, der ellers hidtil har været, og de midler kan også medvirke til, at hjælpen kommer mere ud i de enkelte hjem. Med lov om skriftlige afgørelser – altså at man aftaler med

den enkelte bruger, hvilken hjælp og hvilke ydelser der skal gives, og hvornår hjemmehjælpen skal komme – mener jeg også, vi er nået et skridt hen ad vejen.

Vi har engang prøvet her i Folketinget at gennemføre ved lov, at staten kunne yde kommunerne 50 pct. i refusion, hver gang de ansatte en ekstra hjemmehjælper eller for den sags skyld en ledig. Det gav ikke noget godt resultat, fordi kommunerne faktisk oplevede det, som om vi brød ind i deres selvstyre, og der kom ikke flere ansættelser ud af det. Kommunerne er faktisk ikke særlig interesserede i at øge serviceniveauet ét år for derefter at skulle sænke niveauet efterfølgende, så det fik vi ikke tak for, kan jeg hilse og sige.

Jeg mener og vil godt slå fast endnu en gang, at det er kommunernes ansvar at lave en god ældreomsorg og en god pleje; men jeg tror faktisk ikke, at vi – hvis forslaget her skulle vinde fremme – opnår de resultater, Enhedslisten egentlig peger på. På Socialdemokratiets vegne skal jeg derfor afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg har et spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører, og det er ud fra, at Fremskridtspartiet for så vidt er enig i, at vi skal have styrket uddannelsesindsatsen og have gjort noget ved styringen af hjemmehjælpen og afbureaukratiseret den noget, så hjemmehjælperen bruger mere tid på egentlig hjemmehjælp end på rent bureaukrati, kontorhold, mødevirksomhed osv. osv.

Årsagen til, at vi i Fremskridtspartiet må sige nej til forslaget, selv om det er positivt at gøre noget mere for hjemmehjælpen, er, at lige præcis den beskrevne måde, den beskrevne model er vi i Fremskridtspartiet ikke enige i. Jeg vil spørge, om Socialdemokratiets ordfører også er nået til den samme konklusion, som vi er, nemlig at i det øjeblik, hvor man giver tilskud til de kommuner, der ansætter flere hjemmehjælpere og dermed forbedrer forholdene, belønner man reelt de kommuner, hvor der er slendrian. De kommuner, der i dag gør det, de skal gøre på hjemmehjælpsområdet, får ikke én krone mere, men alle de kommuner, der ikke har levet op til deres forpligtelser, vil fremover kunne få flere penge, hvis de ansætter det antal hjemmehjælpere, de burde have ansat for længe siden. Forslaget er altså i virkeligheden med til at belønne slendrian, og det er derfor, vi i Fremskridtspartiet siger nej til forslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Den socialdemokratiske ordfører startede med at tale så positivt om forslaget, at jeg blev helt glad. Men så endte det alligevel med, at man vendte fingeren nedad, og jeg forstår egentlig ikke hvorfor.

Det ene argument, jeg lige fangede, var, at det er bedre at forhandle det her med kommunerne, og det har jeg ikke spor imod; men kerne i forslaget med hensyn til økonomien er jo, at vi ophæver grænserne mellem de offentlige kasser. Grunden til, at der i dag ikke ansættes nogle flere hjemmehjælpere, er jo, at kommunen har hele udgiften, mens staten har hele indtægten i form af besparelser på dagpengeområdet, og hvis det var sådan, at det var den samme kasse, ville man for længst have ansat nogle flere hjemmehjælpere. Det er altså ikke bare et forhandlingsspørgsmål, det er også et lovgivningsspørgsmål, så jeg kan ikke rigtig se, det skulle være et argument imod forslaget.

Det andet argument var, at sidst vi lavede ordningen, virkede den ikke, og det er rigtigt. Den fik kun lov at leve mindre end 1 år, så blev den aflivet, og kommunerne fik pengene i stedet for. Men når der ikke kom nogen forbedring af hjemmehjælpen ud af ordningen, var det jo, fordi den var lavet som en 2-årig ordning, og her er der lagt op til, at det skal være en længerevarig ordning, for ellers vil kommunerne ikke bruge den – det er jeg enig i. Der er i øvrigt også lagt op til, at på lang sigt får kommunerne under ét de penge, der ligger i ordningen, netop for at belønne de kommuner, som i dag har gjort nok for at udbygge hjemmehjælpen. Så vil de på lang sigt også få noget ud af det.

(Kort bemærkning).

Grete Schødt (S):

Jeg vil godt sige som svar til hr. Tom Behnke, at når vi snakker uddannelser, er vi nødt til at konstatere, at der er færre og færre, der søger ind på uddannelserne i øjeblikket.

Og dér tror jeg det er vigtigt, at vi gør ældreomsorg og -pleje til en vigtig del af uddannelserne og gør det til en succeshistorie at tage de uddannelser.

I øjeblikket er der ledige, som indgår i aktivperioden – og nu vil jeg håbe, at hr. Frank Aaen lytter – ledige, som indgår i aktivperioden, der har mulighed for at gå ind i ældreomsorgen og -plejen, og de har mulighed for at få en uddannelse og mulighed for at blive kørt i stilling, så

de er velegnede til at gå ind i hjemmeplejen. Det er også lidt af min begrundelse for at afvise forslaget, at man faktisk også bruger ledige i hjemmeplejen.

Og hvis der skulle gøres en ekstraordinær indsats over for de ældre og til gavn for de ledige, kunne jeg så tænke mig, at der var den mulighed, at man kunne foretage tilkøb til de ydelser, man ellers er visiteret til. Det ville jeg meget, meget hellere, og dér kunne jeg godt tænke mig at være med på holdet, der satte nogle aktive ledige piger, måske lidt ældre piger, i sving.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det sidste var der måske nogle åbninger i, hvor vi kan finde en vej til at dyrke det lidt mere. Jeg vil bare sige, at for vores vedkommende er det vigtigt, at de stillinger, der oprettes, er varige stillinger på normale løn- og arbejdsvilkår, for forudsætningen for, både at det bliver en god oplevelse for den ledige, og at der bliver en ordentlig kvalitet i arbejdet, er, at det ikke har den svingdørsindretning, som vi kender fra aktivering.

Men lad os dyrke det sidste lidt. Det vil jeg gerne være med til ved en anden lejlighed, men det er afgørende for os, at det er rigtige stillinger.

Else Winther Andersen (V):

Jeg kan ikke lade være med at sige: Nu igen! For vi har diskuteret det her emne op til flere gange her i Folketingssalen i denne samling, og vi har haft samråd med ministrene, og vi har haft udvalgsture. Og med hensyn til meget af den debat, der har været om hjemmehjælpen i de kommuner, der har misforstået det, der står i loven om, at tildeling af hjemmehjælp er et spørgsmål om at give en individuel vurdering, er det jo nu ved at være rettet, blandt andet på grundlag af de afgørelser, der er kommet fra klagerådene. Så jeg synes måske nok, at debatten her ikke lige er den mest aktuelle.

Men omvendt vil jeg da heller ikke lægge skjul på, at vi i Venstre lægger vægt på, at de ældre, der ikke kan klare sig selv, også skal have et tilbud om hjælp, og det kan være fra det offentlige, men det kan også være fra et privat firma. Og her er det så, vi går en anden vej end Enhedslisten, som taler om at give et øget tilskud.

Venstre vil noget andet. Vi vil gerne give de ældre valgfrihed. Vi vil give dem valgfrihed til selv at vælge, hvilken hjemmehjælp de vil have, og vi vil gerne have, at de ældre også kan vælge et firma. Og vi har jo oplevet kun at mangle én stemme til at gøre det muligt, at det ikke kun er en bestemt person, man kan vælge.

Vi oplever nemlig, som vi har set tidligere, at tilskud giver en skævvridning i kommunerne. Det giver en skævvridning med hensyn til det serviceniveau, som den enkelte kommune gerne vil have. Det gør nemlig, at man siger: Nej, det vil vi ikke. Vi vil selv være med til at lægge det serviceniveau og ikke lade os friste af de ekstra tilskudskroner.

De ældre vil nemlig gerne selv være med til at vælge den person, der skal komme, og de vil gerne have, at det er den samme person, der kommer hver gang, og at den pågældende kommer til tiden, og de vil selvfølgelig også gerne have, at den pågældende har en uddannelse, der passer til det tilbud, som vedkommende kommer med.

Og den negative debat, der jo har været om meget af hjemmehjælpen, når vi taler om uddannelse, er i hvert fald ikke noget, der hjælper, når folk skal søge om optagelse på den uddannelse, for så oplever de hele faget som et negativt fag, og det er det jo i den grad ikke. Så hvis nu vi gjorde debatten mere positiv og roste noget af det, der er godt, kunne det jo være, det kunne hjælpe på optagelsen, for det er rigtigt, at det er et problem, at der er så få, der søger, samtidig med at der er så stor en procentdel, der senere hen går over i andre erhverv.

Vi vil også gerne være med en øget udlicitering, og vi vil gerne være med til, at kommunerne betaler en reel pris for det, som hjemmehjælpen koster.

Så vi vil i og for sig en noget anden vej end den, som Enhedslisten har lagt op til, og ud fra det, jeg har sagt, må jeg sige, at jeg afviser forslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Som det fremgår af vores forslag, er vi også indstillede på, at de ældre skal have større direkte indflydelse på den konkrete udførelse af hjemmehjælpen. Det er vi enige i. Vi mener bare ikke, det skal organiseres ved, at de skal have pengene, så de kan vælge frit i alle butikker; vi mener, det skal være sådan, at de får mulighed for at have direkte indflydelse på, hvordan den

kommunale hjemmehjælp fungerer – bare for at få dét sat på plads.

Men mit spørgsmål til Venstre er: Hvordan giver mere frit valg på det her område flere ressourcer? Det har jeg aldrig helt forstået. Hvordan skulle dét give flere ressourcer? Hvordan skulle det give flere ressourcer at gå hen i en privat butik og købe hjemmehjælpen, når vi ved, at i butikken skal man ikke alene betale løn til hjemmehjælperne, men også butikkens for-tjeneste og dermed betale en dyrere regning, end når det gøres i kommunalt regi? Altså hvordan giver det mere hjemmehjælp at udlicitere og på den måde give et mere frit valg?

(Kort bemærkning).

Else Winther Andersen (V):

Først vil jeg gerne sige til hr. Frank Aaen, at det er da godt, at der nogle områder med hensyn til de ældre, hvor der er nogle ting, som vi er enige om. Det med, at de ældre skal have en større direkte indflydelse på den hjælp, de får, og dermed på deres hverdag, kan vi kun være helt enige om.

Der bliver så spurgt om, hvordan frit valg kan give flere penge eller ressourcer. Jamen Esbjergundersøgelsen – den nævnte jeg ikke, men det har jeg gjort tidligere fra denne talerstol – viser jo, at der i hjemmehjælpen i Esbjerg kun er en effektiv arbejdstid på mellem 49 og 51 pct., og det gælder jo ikke bare én kommune; jeg er sikker på, at man også kunne finde et par andre kommuner af tilsvarende art. Så der er jo i og for sig direkte penge i systemet.

Og med hensyn til frit valg kan vi jo tage den gamle travet med Græsted-Gilleleje Kommune, hvor det ikke har været dyrere, og hvor de ældre har været mere tilfredse og siger, at de har fået en bedre service, og at den er kommet til tiden, og hvor i hvert fald 80 pct. af dem anbefaler, at man fortsætter med det private firma. Alene det gør jo, at der ikke er det samme behov.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Vi har jo altid diskuteret de dér ting, og jeg mener, det er det rene voodoo at sige, at bare vi får udlicitering, får vi også flere ressourcer til de ældre. Men bare for at være helt sikker på, at vi ved, hvad vi snakker om: Venstre er imod, at der tilføres flere ressourcer til den kommunale hjemmehjælp.

(Kort bemærkning).

Else Winther Andersen (V):

For det første går Venstre ind for det kommunale selvstyre og for, at det er kommunerne selv, der lægger det serviceniveau, de vil have i de enkelte kommuner. Det serviceniveau skal vi ikke lægge her i Folketinget.

Dernæst er der jo undersøgelser nok, der viser, at der er penge nok i systemet ved, at man bruger ressourcerne bedre, og alene derved kunne der godt gives nogle flere effektive hjemmehjælpstimer.

John Vinther (KF):

Det er jo ikke første gang, vi har en debat om hjemmehjælpen i denne samling, og jeg tror, jeg vil starte dér, hvor der er en sjælden grad af enighed mellem Det Konservative Folkeparti og Enhedslisten, i hvert fald hvad angår målsætningerne, nemlig i spørgsmålet om, hvordan man i de kommuner, hvor dét er problemet, kan afbureaukratisere og effektivisere styringen af hjemmehjælpen.

Det kan man formentlig gøre på mange måder, og én af dem er selvfølgelig det samarbejde, der er mellem regeringen, Folketinget og kommunerne om, hvordan man bedst effektiviserer og bedst afbureaukratiserer. Dér er der jo sat noget arbejde i værk, som vi selvfølgelig vil følge med interesse. Og man kunne måske også gøre det ved at gøre større brug af samspillet mellem det offentlige og det private, og der er sikkert også adskillige andre måder, som man kunne gøre det på.

Vi er også meget enige i, at brugerne skal have en mere direkte indflydelse på tilrettelæggelsen og gennemførelsen af den tildelte hjælp. Men jeg kan ikke lade være med at spørge Enhedslisten – og jeg medgiver, at det er et rent retorisk spørgsmål, for jeg kender godt svaret, og jeg ved godt, at svaret er nej: Betyder det så, at næste gang, Det Konservative Folkeparti foreslår et effektivt frit valg, et reelt frit valg, kan vi regne med en vis opbakning fra Enhedslisten? Det tror jeg nu ikke er tilfældet.

For så vidt angår spørgsmålet om at give løntilskud til kommuner, der ansætter arbejdsløse på hjemmehjælpsområdet, er jeg faktisk meget enig i det, hr. Tom Behnke fremkom med: På den måde ville man ene og alene give et skulderklap til de kommuner, der ikke selv kan finde ud af at løse den opgave, hvorimod de mange kommuner, hovedparten af kommunerne, som i dag løser opgaven på fuldt tilfredsstillen-

de vis, faktisk ville blive slået i hovedet på den måde.

Så det kommer næppe bag på Enhedslisten, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg er faktisk ikke bekendt med kommuner, hvor de ældre ikke kan få en bedre hjælp end den, de får i dag. Men det er rigtigt, at der nogle kommuner, hvor den er meget, meget elendig, og det er faktisk en meget ringe trøst for de ældre, der bor i en kommune, hvor den er meget, meget elendig, at sige: I skal ikke have mere hjemmehjælp, i hvert fald ikke hvor vi hjælper jer. Det skal kommunen blive ved med at bestemme.

Det er jo ikke nogen hjælp, og derfor er det vores opfattelse – og dér må vi tage udgangspunkt i de ældres behov – at det er vigtigt at sørge for, at der overalt bliver en bedre hjemmehjælp. Og med hensyn til det problem, som der kan være lidt rigtigt i: at det kan give lidt skævvridning, at man giver mere til de kommuner, der har gjort det dårligt, end til dem, der har gjort det godt, er vores holdning jo, at på sigt skal den direkte støtte erstattes af et generelt bloktilskud, sådan at alle kommuner på sigt får det samme tilskud.

Villy Søvnald (SF):

I SF er vi meget enige i det, der er baggrunden for intentionen i det her forslag, nemlig behovet for en bedre hjemmehjælp. Det er også grunden til, at vi for vel efterhånden en måneds tid siden behandlede lovforslaget om at sikre en klarere lovgivning, som giver de ældre en ret til hjemmehjælp, hvis der er nogle opgaver, som de ikke selv kan klare, såsom vask og rengøring osv.

Det er vores opfattelse i SF, at netop det her område er et af de områder, hvor politikerne er meget ude af trit med befolkningens ønske om service, for det er interessant at se, at stort set hver eneste undersøgelse, der bliver lavet, bekræfter, at folk gerne vil betale og oven i købet godt vil betale mere, hvis det betyder, at de ældre får en bedre hjemmehjælp. Det synes jeg er opløftende, for det er udtryk for, at folk føler et ansvar for de ældre i vores samfund.

Det, man så kan diskutere, er måden, det gøres på, og det er jo så det, vi er i gang med nu.

Enhedslistens forslag indeholder tre elementer:

Det ene er, at der gives tilskud til kommuner, der udvider hjemmehjælpen. Det synes vi er sympatisk, men vi er enige i, at det indeholder de vanskeligheder, som flere ordførere har været inde på.

Vi er også enige i det andet element, nemlig en udvidet uddannelsesindsats for hjemmehjælpere.

Og vi er også enige i det tredje element, nemlig hvordan styringen af hjemmehjælpen i kommunerne kan afbureaukratiseres. Det er bl.a. årsagen til, at vi i det finanslovsforlig, vi lavede med regeringen for halvandet års tid siden, var med til at få afsat 250 mio. kr. til en forbedring af specielt det område.

Som jeg har lyttet mig frem til under debatten, så har regeringssvaret været både fra fru Grete Schødt og fra socialministeren, at det her måtte klares som en del af den generelle del af kommunernes økonomi. Jeg vil godt sige, at i stedet for at gå ind ad bagdøren med forskellige ordninger var det et ønske om, at man gik ind ad fordøren. Det er jeg er meget enig med regeringspartierne i, meget enig i.

Hvordan ser det så ud? Vi havde en forespørgsel for en 14-dages tid siden her i Folketinget, hvor vi diskuterede kommunernes økonomi. Derfor vil jeg godt spørge: Mener socialministeren – eller den socialdemokratiske ordfører, fru Grete Schødt – at der er udsigt til, at regeringen har lært af sidste års aftale, som var meget stram, som var meget stram, hvilket betød, at vi i en stribe kommuner oplevede voldsomme nedskæringer i hjemmehjælpen?

Har regeringen lært så meget af den situation, at det er et udtryk for, at man vil lave en mere rummelig økonomisk aftale den her gang med kommunerne, så det giver plads til reelle forbedringer? Sådan hørte vi bare ikke forespørgslen i SF, da vi havde den for 14 dage siden, tværtimod.

Jeg kan også se af dagspressen i dag, at finansministeren har holdt en tale, hvor han har nævnt, at den kommunale økonomi skal strammes endnu mere op. Hvad betyder det? Det betyder, at det kommende efterår formentlig vil indeholde endnu en stribe af eksempler på hjemmehjælpsforringelser rundt omkring. Det tror jeg, og jeg frygter det.

Derfor synes jeg måske nok, at svaret er rigtig nok, at det må klares ved den generelle økonomi, men problemet er bare, at regeringen for-

mentlig planlægger det stik modsatte, nemlig en endnu strammere økonomi, end vi har set i det her efterår. Og så hænger argumentationen helt oplagt ikke sammen.

Jeg skal runde af med at sige, at vi støtter Enhedslistens forslag. Vi mener selv, vi havde et bedre forslag, men det kom vi jo ikke igennem med. Vi støtter forslaget.

Inge Refshauge (DF):

Vi har jo som tidligere sagt efterhånden haft nogle debatter omkring hjemmehjælpen her i salen. Enhedslistens forslag lyder da meget sympatisk og indeholder også elementer, som vi i Dansk Folkeparti tidligere har fremført.

Nu har vi jo fået en ny social- og servicelov, som knap nok har virket et år. Indrømmet, der har været rigtig mange vanskeligheder netop om kommunernes tildeling af hjemmehjælp. Men det ser ud, som om det er ved at blive bedre. Enkelte kommuner har måttet slæbes igennem klagesystemet og har så måttet give hjemmehjælpen tilbage til de mennesker, de har taget den fra.

Vi priser jo altid det kommunale selvstyre, og de fleste partier her i Folketinget respekterer da også dette. I Dansk Folkeparti mener vi dog trods de mange avisskriverier, at de allerfleste kommuner lever op til lovens bogstav. Hvis ikke, ja, så må også de slæbes gennem klagesystemet. Vi tror på, at kommunerne uddanner deres personale ganske udmærket, og tror ikke på, at bare man giver nogle flere penge, så ordner alt sig. Vi tror på, at det er bedre, det foregår i et samspil mellem kommunalbestyrelsen, brugerne, personale og brugernes organisationer ude i kommunerne.

Når det så er sagt, må vi desværre konstatere, at hjemmehjælpen mange steder endnu ikke fungerer, som den skal, og det er utilfredsstillende og skal ændres. Alt for mange kommunalbestyrelser har drejet skruen om hjemmehjælp så meget, at der nu ikke er mere gevind tilbage. Og de kommuner, der har gjort det, skal og må være i fokus, indtil de får tingene på plads. Det er urimeligt, at ældre, syge og handicappede skal være kommunernes spareventil, når økonomien strammer til. Det kan vi i Dansk Folkeparti ikke acceptere.

I Dansk Folkeparti så vi jo meget gerne, at brugere af hjemmehjælp fik en garanti for, at når de ikke mere kan klare de daglige gøremål, så træder kommunen til; en såkaldt omsorgsgaranti. Vi har set kommuner – her kan jeg nævne

et par enkelte af de mest grelle, Skive og Viborg samt et bydelsråd her i København – skære helt ind til benet, når det gælder hjemmehjælp. Det må være slut nu. Ældre, syge og handicappede skal have den hjælp, de har behov for, uanset kommunale økonomital.

I det store og hele kan vi indtil videre støtte forslaget.

Annie Lunde Hansen (CD):

Da CD's ordfører, fru Yvonne Herløv Andersen, ikke kan være til stede i salen på nuværende tidspunkt, skal jeg forelægge følgende:

Med forslaget ønsker Enhedslisten at sætte yderligere fokus på hjemmehjælpen. Det skal ske ved, at staten giver tilskud til hver ansat i hjemmehjælpen, som kommunen ansætter yderligere, beregnet ud fra den besparelse, staten opnår, når en arbejdsløs kommer i arbejde.

Forslaget indeholder også en forbedret uddannelse af de mennesker, der arbejder som hjemmehjælpere. Det kan CD erklære sig enig i. Krav om en bedre uddannelse er helt nødvendig, idet de fleste mennesker, der i dag modtager hjemmehjælp, er så dårligt fungerende, at det kræver mere end et godt hjerte at påtage sig jobbet. Så der er derfor god grund til at se på uddannelsen.

Nu er det ikke altid, at profilen på de arbejdsløse passer ind i den jobprofil, hjemmehjælpsområdet har. Derfor kan der være et problem med den foreslåede beregningsmodel.

Endelig vil Enhedslisten gerne, at kommunerne afbureaukratiserer hele hjemmehjælpsområdet, og det er da også, hvad der har været arbejdet med i de seneste år. CD mener, at der er god grund til at afvente en evaluering af de tiltag, der er sat i gang på området.

CD mener, at forslaget som helhed er bedst egnet til at tage op i forbindelse med forhandlingerne mellem staten og kommunerne, der påbegyndes om kort tid. Forslaget er derimod mindre egnet til isoleret behandling i et udvalg.

Vi ønsker fra CD at forbedre hjemmehjælpen ved hjælp af den lov og de ankesystemer, der findes i dag. Det er fastslået, at kommunerne handlede ulovligt og ikke i tråd med de regler, vi har vedtaget herinde. Det er CD godt tilfreds med og vil følge kommuneforhandlingerne og de kommunale budgetter for år 2000 meget nøje. Kommer der ikke et tilfredsstillende resultat ud af det, er CD som før tilkendegivet parat til at stramme teksten i loven, så ingen forvaltning

er i tvivl om, hvad samfundets forpligtelser er over for de mennesker, der har brug for hjælp.

CD kan ikke støtte forslaget.

Anders Samuelson (RV):

Enhedslisten ønsker med dette forslag bl.a. at give kommunerne tilskud til at ansætte flere hjemmehjælpere. Det fremgår af bemærkningerne, at forslaget skal afhjælpe mangelen på hjemmehjælp i landets kommuner.

Jeg vil starte med at sige, at Det Radikale Venstre ikke deler forslagsstillernes opfattelse af, at ældre ikke generelt får den hjemmehjælp, som de har krav på. Som en undersøgelse fra KL viser, er det trods alt kun et fåtal af landets kommuner, der er gået over stregen i forsøget på at omprioritere indsatsen på hjemmehjælpsområdet til fordel for de svageste.

Hvis man ser på de sager, der er blevet afgjort i de særlige klagenævn, så er det som regel blot en enkelt kommune i hvert amt, der er problemet. Det er også en kommune for meget. Det er vi overhovedet ikke uenige i, men vi har netop også klagesystemet for at få rettet op på den slags ting. På den anden side er der steder, hvor man godt kunne tænke sig og kunne ønske sig forbedringer, og styringen af hjemmehjælpen er nok et af de områder, der skal gøres noget ved.

Men problemerne kan efter vores opfattelse ikke løses ved de tiltag, som Enhedslisten foreslår her, bl.a. fordi flere penge og flere hjemmehjælpere ikke i sig selv er en garanti for bedre hjemmehjælp. Der er således ikke nødvendigvis nogen sammenhæng mellem, hvor mange penge kommunerne bruger på hjemmehjælp på den ene side, og hvor god kvaliteten og brugerens tilfredshed er på den anden side.

Socialministeren har allerede henvist til den undersøgelse, som Jyllands-Posten omtalte for et par uger siden: Variationer fra et par og tyve tusinde til over tres tusinde kroner pr. person uden målbare forskelle i tilfredshedsniveauet. Det antyder mere end almindeligt kraftigt, at problemstillingen ikke er så simpel, som Enhedslisten forsøger at fremstille den.

Godt nok er den umiddelbart nemmeste løsning blot at ansætte nye hjemmehjælpere, give kommunen tilskud hertil, altså kort sagt bruge flere penge, men undersøgelsen er et bevis på, at det i langt højere grad er et spørgsmål om, hvordan man ude i kommunerne vælger at organisere og levere servicen.

Derfor skal vi ikke fra Folketingets side springe på den nemmeste løsning, hæve skatterne og bruge pengene til tilskud til kommunerne, fordi nettoresultatet vil blive, at vi bliver nødt til at hæve skatterne, for det er jo kun et tilskud, som det fremgår af forslaget. Vi skal gøre det, som vi allerede i dag bidrager med, nemlig dels give kommunerne mulighed for at lave udviklingsarbejde på området, dels lægge et pres på kommunerne for at få dem til at prioritere inden for deres budgetter.

Skal vi have kvalitet hos papirflytterne og discount i hjemmehjælpen, kunne man spørge, eller skal det være omvendt? Den prioritering og diskussion skal kommunerne ikke slippe for at tage, og det skal vi heller ikke, ved at vi hver gang, vi får stukket en pistol for panden, giver os.

Derudover er det jo som nævnt også blevet pålagt kommunerne at udarbejde kvalitetsstandarder for hjemmehjælpen, som både skal informere borgerne om, hvilket serviceniveau de kan forvente, og som i højere grad end i dag skal få kommunerne til at leve op til de krav, som de selv stiller til hjemmehjælpen. Det er et instrument, som vi forventer os meget af fra radikal side.

Uddannelsesindsatsen, som er et andet område, der bliver nævnt i forslaget, er et område, som bliver fulgt nøje, og hvor social- og sundhedsuddannelsen jo netop blev sat i værk for at imødekomme de krav og behov, som findes i plejesektoren. Det område skal følges fortsat, og hvis der bliver behov for at gøre ekstra dér, vil Det Radikale Venstre selvfølgelig også være klar.

På den her baggrund skal jeg meddele, at vi ikke kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg forstår ikke, hvordan hr. Anders Samuelson kan udlægge det her, som at vi bare giver flere ressourcer til området uden at gøre andet. Faktisk er der jo tre elementer: flere ressourcer, uddannelse og bedre organisering.

Vi er lige præcis helt med på, at der skal gøres noget på alle tre områder og ikke kun på det ene, så det var vist lidt af en forsimpning, den radikale ordfører kom til at gøre ved at sige, at det her bare er et spørgsmål om flere ressourcer, og at vi ikke bare skal gøre det på den måde. Det synes vi heller ikke.

Mit spørgsmål til hr. Anders Samuelsen er: Hvis det er sådan, at et tilskud krone for krone modsvares af en tilsvarende besparelse på et andet område, hvordan kan det her forslag så føre til højere skatter?

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Hvis vi forestiller os – blandt andet har ordførerne fra Enhedslisten jo tidligere sammen med ordførerne fra SF påstået, at kommunernes økonomi er så stram, at man ikke har nogen chance for at rykke med nogen midler – at man får et tilskud svarende til de dagpenge, som staten sparer, hvem skal så betale resten fra dagpengeniveau og op til den fulde løn? De midler skal jo komme et eller andet sted fra.

Det er derfor, jeg siger, at nettoresultatet vil blive en forøgelse af udgifterne på et område, hvor det måske ikke er nødvendigt, fordi der er områder, hvor vi inden for kommunerne, ligesom vi kan inden for staten, kan spørge os selv: Gad vide om det lige netop er på de og de områder, vi ønsker kvalitet, og på de og de områder, vi godt kan leve med discountudgaven? Måske er der steder, hvor vi kunne vende op og ned på det og derved undgå at belaste samfundsøkonomien yderligere.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er vist gået lidt hurtigt med at læse vores forslag. For ikke alene vil vi give kommunerne dagpengene, vi vil også give kommunerne de penge, der i dag bruges til kursusvirksomhed og anden form for aktivering, som stort set er værdiløse i langt de fleste tilfælde. Så det er de penge, der vil gøre, at det ikke vil være ret mange penge, som kommunen skal op med af egen kasse.

Medmindre Det Radikale Venstre mener, at der ikke skal prioriteres én eneste mere krone til ældreomsorgen, så vil jeg nok sige, at her er altså et område, hvor man for måske 20.000 kr. i årlig udgift kan få en fuldtidsansat hjemmehjælper mere. Det er vist et af de steder, hvor det virkelig kan betale sig at prioritere.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg har netop signaleret, at der er kommuner, hvor man ikke gør det godt nok. Sådan fremgår det i hvert fald af de afgørelser, som vi har fået, og dér bør man prioritere anderledes, men – vil

jeg godt understrege – inden for de rammer, som eksisterer i dag.

Der er midler at hente andre steder i systemerne end lige at hente dem fra det samme hjemmehjælpsområde, flytte dem fra den ene ældre til den anden. Det kan også være imellem administrationen og mellem den service dér, hvor vi møder borgerne. Den type af prioriteringer bør vi altså have med inde i billedet.

Ole M. Nielsen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører, fru Tove Videbæk, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

I det sidste års tid har der været alt for meget uro på baggrund af nedskæringer og forringelser på børne- og ældreområdet i kommunerne. På ældreområdet har et halvt hundrede kommuner skåret ned på hjemmehjælpen, men de allerfleste kommuner leverer en god service, og der er mange gode historier, som aldrig når ud til pressen.

Men det er på grund af de 15-20 pct. af kommunerne, der gør det alt for ringe vedrørende hjemmehjælp, at der er den megen uro, og det er helt rimeligt.

I Danmark ligesom i de fleste andre vest-europæiske lande har vi valgt at afinstitutionalisere på ældreområdet. Det betyder, at man foretrækker at hjælpe ældre i deres eget hjem i stedet for på plejehjem. Dette med »længst muligt i eget hjem« kan være godt nok, hvis altså både plejen og den praktiske hjælp i eget hjem følger med. Det er især vedrørende den praktiske hjælp, der har været problemer i det forgangne år.

Det må naturligvis sikres, at de ældre kan være fuldt ud trygge ved, at når de får brug for hjælp, får de den hjælp, de har behov for, men at give yderligere tilskud mener vi ikke på nuværende tidspunkt er nødvendigt. Vi tror, at der kan vindes rigtig mange penge ved effektivisering, afbureaukratisering og omstruktureringer, så Kristeligt Folkeparti kan ikke støtte forslaget for nærværende.

Frank Aaen (EL):

Det undrer mig faktisk lidt med den linje, som Kristeligt Folkeparti normalt kører, at man så her siger, at der ikke skal gives en krone mere til hjemmehjælpen ude i landet. Det må jeg nok sige er overraskende.

Men jeg skal sige tak til dem, som har støttet forslaget. Det er ikke så mange, men alligevel,

og også tak til dem, der har udtrykt en vis form for sympati for intentionerne i forslaget.

Jeg vil sige, at jeg ikke helt forstår, hvorfor det ikke opnår større tilslutning i Folketinget, end tilfældet er. Min erfaring er i hvert fald, når jeg er ude på møder i landet for at redegøre for de her forslag, at man faktisk kan udvide hjemmehjælpen med 5.000-10.000-15.000 stillinger alt efter behovet, uden at det reelt koster det oftest en krone, i hvert fald for en meget beskeden merudgift, lige præcis fordi finansieringen i forslaget først og fremmest er de sparede dagpenge og de penge, der ellers bruges på mærkelige kurser, aktivering og andet, der alligevel ikke nytter noget i en lang række tilfælde.

Det er altså stort set gratis at give hjemmehjælpen et vældigt løft, hvis der var vilje til det, og derfor er der ingen, der forstår, at viljen ikke er til stede. Jeg tror også, at når vi får snakket noget mere om det, vil det nok vise sig, at tilslutningen er større, end den har været i dag.

Det er jo klart, at når man som Venstre og Kristeligt Folkeparti f.eks. har den holdning, at der overhovedet ikke er brug for flere ressourcer, har det her ikke nogen interesse. Det kan jeg da godt forstå. Men jeg tror ikke, der er mange ældre ude i landet, der forstår, at man kan have den holdning, at der er ressourcer nok i ældreomsorgen.

Så var De Konservative inde på, at det vigtigste var at give mulighed for mere frit valg, herunder også at give frit valg til at købe hos private firmaer. Der er en holdningsmæssig forskel mellem borgerligheden og os, som er meget afgørende, og som jeg er meget ked af begynder at snige sig ind andre steder. Jeg har også set en SF-borgmester begynde at tale om det lyksalige ved at prøve at lave lidt udlicitering på området. Sagen er jo, at man kan gøre det, som borgerligheden vil, nemlig lave ældreomsorgen om til en købmandsbutik. Så køber man lidt rengøring i én butik. Så er det indkøbshjælp i en anden. Så får man lidt ledsagehjælp, når man skal ud at gå tur, et tredje sted. Så får man lidt sygepleje et fjerde sted osv.

Vi har den opfattelse, at det er meget vigtigt at udvikle ældreomsorgen som en helhedsorienteret omsorg, hvor man hele tiden tager udgangspunkt i, hvilke behov den ældre har, hvor kommunen hele tiden er i stand til fleksibelt at tilpasse indsatsen i forhold til behovene. Hvornår er der brug for sygepleje? Hvornår er der brug for rengøring? Hvornår er der brug for anden form for praktisk hjælp osv.? Og det gør

man faktisk ikke ved – som nogle kommuner gør det – at lade det hele drukne i bureaukrati og dårlig kvalitet, men ved at kommunen opper sig og sørger for at stille en sådan helhedsorienteret hjælp til rådighed.

Det er sådan set forskellen på det, som Venstre og De Konservative står for, og det, vi i hvert fald står for i Enhedslisten. Vi ønsker ikke at opsplitte ældreomsorgen til sådan en slags købmandsbutik. Vi mener, at man skal lave kvalitet på en helt anden måde.

Som jeg lige var inde på før, blev jeg meget tilfreds, da fru Grete Schødt var heroppe og udtalte sig meget pænt om det, og at det så så tilforladeligt ud, at man nærmest måtte støtte det. Jeg synes også, vi i slutningen af snakken under de korte bemærkninger fik en lille åbning om, at vi måske kan blive enige om noget. Det vil vi selvfølgelig prøve at tilstræbe under udvalgsarbejdet.

Normalt er det eneste argument, jeg hører imod at gøre det her – altså lige på nær fra dem, der ikke synes, der er brug for mere hjælp – at hvis man bruger dagpengene aktivt til at skabe rigtige stillinger inden for ældreområdet, så får man ikke den besparelse på dagpengene, der er brug for, når arbejdsløsheden falder. Men det er jo et fiktivt argument, for sagen er jo, at det ikke er dem, der umiddelbart har mulighed for at få arbejde, altså f.eks. faglærte metalarbejdere, faglærte inden for byggeindustrien, i det hele taget faglærte inden for en lang række områder, der vil blive rekrutteret til det her med det her forslag.

Her vil man jo typisk rekruttere mennesker, som ikke har udsigt til at få noget arbejde, og for hvem det vil være et fremskridt dels at få lidt uddannelse, dels at få et fast arbejde, fordi de ellers ikke har nogen chancer på arbejdsmarkedet. Det vil typisk være ældre ufaglærte kvinder. Det kan også være ældre ufaglærte mænd, men typisk vil det nok være – desværre er der jo et kønsopdelt arbejdsmarked – ældre ufaglærte kvinder, som ingen i øvrigt ønsker at ansætte, og som her kunne få en mulighed for at få et arbejde og gøre noget fornuftigt og samtidig altså hjælpe nogle ældre.

Derfor er det en fiktion, når man siger: Jamen så er der nogle dagpenge, vi kommer til at betale, som vi ellers kunne slippe for. Nej, det er der ikke, og det skal jeg slutte af med. Det afgørende valg, vi i virkeligheden står med her, er: Ønsker vi at bruge dagpengene til at skabe en fornuftig, bedre omsorg for de ældre, eller

ønsker vi at blive ved med bare at klatte dag-pengene væk og i virkeligheden holde folk uden for normalt arbejde?

Jeg synes ikke, det valgte burde være så svært, og jeg har også en forhåbning om, at regeringen finder ud af, når vi bearbejder den lidt, at den faktisk har en helt gratis succeshistorie her, at den faktisk uden at tage en krone op af lommen kan garantere kommunerne et vældigt løft i ældreomsorgen, hvis de vil. Jeg kan ikke se andet, end at det er et vældig godt tilbud, og mon ikke regeringen tager imod det på et tidspunkt?

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Birte Weiss):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 122:

Forslag til folketingsbeslutning om en øget indsats til forebyggelse af førtidspensionering og om større valgfrihed og bedre jobmuligheder for førtidspensionister.

Af Villy Søvnald (SF) m.fl.
(Fremsat 13/4 99).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det er jo et forslag fra SF, vi skal behandle her, og det drejer sig om, hvordan vi kan undgå, at så mange mennesker får behov for en førtidspension, altså har en så nedsat erhvervsevne, at de er nødt til at få en pension, og hvordan vi kan sikre, at de mennesker, der så kommer på førtidspension, får nogle muligheder for at arbejde med den nedsatte erhvervsevne, de har.

Jeg vil sige sådan meget, meget stilfærdigt og upolemisk, at jeg synes, det er lidt af et parade-forslag. Altså det er utrolig gratis at lave et beslutningsforslag, hvor man meget uforpligtende lister en hel masse pinde op, og når man samtidig tænker på, hvor meget der er sket på det her område, også med SF's meget konstruktive medvirken, når det drejer sig om at forebygge førtidspensionering, så synes jeg altså godt, at jeg i denne her sammenhæng kan tillade mig at bruge ordene »lidt af et parade-forslag«.

Jeg har faktisk indtryk af, at man udeom-kring i kommunerne og på socialforvaltningerne er ved at vifte med det hvide flag og sige: Kan I ikke lige holde igen med at komme med nye ændringer? Vi synes, det er godt, det I har lavet med den tidlige forebyggende indsats, men vi kan altså ikke blive ved med at hamle op med, at I kommer med nye regler. Vi er nødt til lige at få lov til at prøve at få de regler indarbejdet, som vi allerede har fået – og dem er der jo kommet flere nye af i løbet af de sidste 5 år – inden I begynder at komme med nye regler. Og det er jo, når det handler om f.eks. det, der bliver nævnt i forslaget, revalideringsindsats og handleplaner, nye måder at oprette skåne- og fleksjob på.

Men der er et punkt, som vi også diskuterede i går, da vi diskuterede en reform af førtidspensionen her i Folketinget, og det er, hvordan vi sikrer bedre rettigheder for mennesker i fleksjob, og dér sagde jeg i går, at vi i allerhøjeste grad er opmærksomme på det problem og arbejder på at finde en løsning på det.

Når det drejer sig om job til mennesker, der er kommet på førtidspension, altså skånejob, oplever jeg også, at det er noget af det, vi skal se på i fællesskab i vores lille studiegruppe, som den er blevet kaldt. Det kan også være, vi vil komme ind på nogle af de andre ting dér, for jeg synes, det er meget fint, at vi er enige om at se førtidspensionen i sammenhæng med, hvordan vi kan forebygge, at så mange mennesker når frem til en førtidspension.

Så jeg er meget, meget enig i hensigterne i forslaget, men jeg synes, det kommer lidt som en hund i et spil keglar, og derfor kan jeg ikke støtte det. Men jeg håber på, det er emner, vi kan tage op i vores i øvrigt udmærkede samarbejde.

Karen J. Klint (S):

Beslutningsforslag nr. B 122 handler om øget indsats, øget forebyggelse og større valgfrihed